

evig-unge „Flaneur“ De nok veed, med Haanden paa Hagen og forgnetten klingende i Knaphullet! Andre yngre Diplomater, Statsmænd og Philosophier ikke at forglemme. — Der ligger Kjøbenhavn med dens Livoli — nei, Livoli er lukket, men med dens trende fortryllende Theatre, Pfisters Theatre (maafte netop i Aften „Kandestoberen“ med de fire Acter „Balkyrien“ oveniljøbet!), Hagens og N. Prices Theatre, endelig Agnes Langes Theatre; Kjøbenhavn, Nordens Athen, med Thorvaldsens Museum og med den høitidelige Folkethingesal (maafte netop i dette Lieklit Aftenmøde af uhyre Interesse, med stor „Combat“ mellem Ticherning og „Dagbladet“!), der, der ligger det; O, at jeg var som denne Fugl, der paa lette Vingler svinger sig i Maanedstimmets ud over Vandet!

„Flov, Fugl, Flov over Drejnings Brusen!
Dybt drager Ratten sit Suk!“

Du kommer Du saa langt som til Kongens Nytorv, hvis alle de vandrende Par, hvis Gandelabrene og Grandjean og a Porta, at imorgen, vil Gud, er jeg der igjen! Kommer, Tak være vort industrielle Narhundrede! med „Horatio“ — halvanden Times Reisi, ikke ganske som paa Sernbane, men næsten; staaer her for Lieklit i det mest glimrende Maanedstimmets og strækker mine Arme ud, thi Landshøvding Troils By er „förtjusande“, men Kongens By er dog Kongens By.

D. D.

Ugens Politik.

Den 10de Decbr. 1861.

Rigsdagen er nu sammentraadt, og naaget de store politiske Spørgsmaal under almindelige Forhold ligge udenfor dens Omraade, er den hele Stilling dog af en saadan Beskaffenhed, at de usejlsomt maae bringes paa Bane. Folkethingets Alberspræsident, Grosserer Buggaard, betonebe allerede meget stærkt i det første Møde, at et frit og uafhængigt Danmark til Eideren var det Maal, som baade Regjeringen og Folket burde have for Sie, og dette Maal vil ikke kunne naaes, uden at vi til Foraaret staae rede til at forsvare vor Ret, hvis Underhandlingerne ikke stulde føre til det attraaede Resultat. Man vil vide, at Regjeringen har ifjunde at forlange af Kongeriget Representation en Pengebevilling som et Forskud paa den Sum, Kongeriget vil have at udrede til et foreget Marinebudget, hvis Nødvendighed er fremhævet i Lieutenant Dupens alt af os omtalte Artikler. Disse Artiklers Forfatter paastaar rigtigst, at det endnu ikke er for sildigt, at træffe betryggende Foranstaltninger til at sikke os et uomtvistet Overherredomme paa Havet ligeoverfor Tydsland; men vi have hørt andre Sagkundige erklære, at hvis det ikke var for sildigt, saa var der i ethvert Tilfælde ikke et eneste Lieklit at spilde, og vi vide, at det har været vaaktant af Marineens Officerer, at indgive en Foreskilling til Marine-ministeren, for at opfordre ham til at gjøre Alt, hvad der staaer i hans Magt, for at tilfredsstille Lieklitets mest bydende Krav. Om dette Skridt ikke er foretaget, fordi man havde erhøbt Visshed om, at Ministeren alt havde taget Initiativet og sendt to sagkundige Mænd til England for at indkjøbe eet eller muligvis to mindre Krigsskibe for 40,000 Pst., ligesom der ogsaa er anvist 10,000 Rbl. om Maanedes til Arbejds Fortsættelse paa Værfterne, skulle vi ikke kunne sige; men det maa ansees høvet over enhver Tvivl, at en Hensendelse til Rigsdagen for at erbyrde dens Samtykke til, at Kongerigets Raad, endnu førend Rigsraadets Beslutning var afgivet, forskudsvis udrede de nødvendige Summer, for at de til vor Flaades hensigtsmæssige Udvipling fornødne Arbejder kunde paaflyndes med al mulig Kraft, at en sliq Hensendelse, sige vi, vilde finde den mest redbonne Smødefommen saavel af Regjeringens Tilhængere som af dens Modstandere. Dens Modstandere maatte især ansee sig forpligtede til at understøtte et sliq Forslag, da de jo ikke opponere mod Personerne, men mod Principerne, og deres Hovedanke har hidtil været, at Ministeriet ikke optraadte med fornøden Kraft ligeoverfor Ublands Anmaselser. Naar vi maae give dem Ret i denne Hensende, saa haabe vi, at de ogsaa vilde være enige med os, naar vi paastaar, at det vilde være taabeligt, ja endog uheldbringende at benytte store Ord, naar man ikke har ifjunde at lade dem ledsage af Handlinger, og for at handle med Kraft, maa man i rette Tid have truffet sine Forberedelser.

Den egentlige politiske Virksomhed i Ublandet er endnu ikke begyndt, men efterat Kongen af Preussen er vendt tilbage fra Besøget i Compiègne til sit eget Rige, og efterat Keiser Napoleon atter befinder sig i Paris, vil der neppe hengaae lang Tid, inden der tages Beslutninger med Hensyn til de vigtigste Spørgsmaal. Og overalt dukke saadanne Spørgsmaal op, paa hvis helbige Løsning Verdensfreden beroer: i Italien, Ungarn, Polen, Amerika ikke mindre end paa vor egen sydlige Grændse ere Traadene saa forviklede, at Begivenhederne snart maae tage en mere afgjørende Vending. Sviicens Tid er forbi, Handlingens Tid vil snart komme.

Den finantielle Krise i Frankrig, den Arbejdsløshed, der paa den ene Side er fremkaldt ved Handelscontracten med

England, medens dennes vedgjørende Virkninger paa den anden Side endnu ikke have gjort sig gjeldende, samt de ved en slet Post fremkaldte høie Brodpriser vilde maafee øve en langt væsentligere Indflydelse paa den hele politiske Situation, end man i Almindelighed er tilbøielig til at antage. Napoleon den Tredies Popularitet er for en stor Deel begrundet i den Omfjorg, han har vist Almuen, og om han end ikke har løst det store Proletariatsspørgsmaal, saa har han dog med betydelige Opoffelser hidtil sørget baade for Arbejdernes Bestaf-tigelse og for at Brodpriserne stode i et nogenlunde rimeligt Forhold til den Lon, som den ubemidlede Samfundsklasse modtog for sit Arbejde. Denne Opgave vilde allerede være meget vanskelig at løse, hvis Keiserens Udtalelse: Keiseriget er Freden, virkelig var en Sandhed; men den bliver umulig trods Frankrigs Rigdomsrikder, naar Røstninger efter den mest udstrakte Maalestok skulle gaae Haand i Haand med gennemgribende Reforme i Arbejdernes sociale Stilling. Følgerne heraf ere ikke udeblevne, de Capitaler, der ifølge Keiserens Befaling eller Opmuntring ere anvendte saavel i Paris som i alle Departementer til store Byggeforetagender og til at holde Armeen paa Krigsfoed, savnes af Handelen og Industrien, saa at der i dette Lieklit hersker en fædse stigende Pengesortegenhed. Befolkningen i Forstaden St. Antoine er alt kommen i Bevægelse paa Grund af Arbejdsløsheden, Regjerings Modstandere vilde naturligvis give Røstningerne Skyld for den nærværende Tingenes Tilstand, og Regjeringen, hvor almagtig den end er, vil snart kun have Valget mellem en Afrækning eller en Krig. Hvilket Alternativ Keiseren vil vælge, er tvivlsomt; Regjeringsbladene kappes om at forfikkre, at Kongen af Preussens Besøg er et sikkert Pant paa Verdensfredens Bevarelse, medens en høist mærkelig Brochure: „Rhinen og Weichselen“, som siges at være skrevet under Keiserens umiddelbare Indflydelse, indeholder den Paastand, at Frankrig vel ikke attraaer Rhinen, men at Hensynet til dets Sikkerhed kræver, at dets Grændser befæstes ved Landans Afstaaelse, og at Preussen ligeledes maa afstaae Posen, for at et nashængigt Kongerige Polen kan blive oprettet som et Værn for Tydsland mod Rusland. Hvilken Oprindelse denne Brochure end har, ere de deri indtalte Anstuelser dog ikke en ensstaaende Forfatters Mening. Den velunderrettede Correspondent i „L'Indépendance Belge“ siger: „Den keiserlige Regjering vilde gjøre sig selv og Fædrelandet en overordentlig stor Tjeneste, hvis de i dette Skrift forsvarede Ideer indtaltes officielt. Intet vilde være bedre istand til at befæste den fremtidige Tillid og kerolige vore Raabers Umindtlighed hinsides Rhinen, end et Sprog og en Politik overensstemmende med Udvielingen i Brochuren: „Rhinen og Weichselen“. Om Tydsland virkelig vil blive beroliget ved at erklære, at Napoleon hellere vil have en stor Landstrækning ved Rhinen afstaaet med det Gode, end føre en forsvulvet Krig for at gjenerobre den naturlige Grændse, er dog tvivlsomt, og hvis den omtalte Brochure er frugten af en høiere Inspiration, ere Udfigterne trods alle fredelige Forfikkinger meget trøstfulde.

Efterretningerne fra Ungarn antage stedse en mere og mere fornølligende Charakter, og naaget Ungarn endnu ikke tør vove at møde Østerrig i aaben Mark, fordi dens tappre Befolkning siden 1848 er bleven fuldstændig afvæbnet, er dette Land alene ved den passive Modstand dog blevet fuldstændig lammet. Østerrig kan ikke indlade sig i en Krig med nogen Stormagt, da det skal benytte sin Arme til at holde sine egne Undersaatter i Tømme. Det kan ikke haabe at faae nogen Indflydelse i Tydsland, da Tydskerne ikke kunne vente Hjelp og Beskyttelse af en Magt, der er søndersplittet ved indre Strid. Østerrig er nu kun en Stormagt af Navn og vil for Fremtiden ikke have megen Anseelse i det europæiske Raad. Kun i det orientalske Spørgsmaal vil dets Stemme have nogen Vægt, fordi dets Interesse gaaer Haand i Haand med Englands. Men Frankrig og Rusland vide meget godt, at det ikke tør vove at begynde en Krig, og Diplomaten tager kun Hensyn til de Nationer, der kunne og vilde slaases. Det svage Haab, som dets Venner nærede til dets constitutionelle Program, er forsvundet. Det er umuligt, at Østerrig kan have en constitutionel Regjeringsform, naar alle Sætter i 20 til 30 Miles Afstand fra Wien, maae opdræves af Soldater, og Parlamentet i Wien er endog Gjenstand for Tydsernes Spot. Og det er ikke blot Magyarenne, som Østerrig har til Modstandere; den slaviske Befolkning føler ogsaa sin Vigtighed; der hersker i dette Lieklit en forfærdelig Gjæring langs Østerrigs Grændser, i hvilken Rusland spiller en fremragende Rolle. De kristelige Provindier i den nordvestlige Deel af Tyrkiet staae i Begreb med at gjøre Opstand mod Porten, og det er bekjendt, at de stole paa Ruslands Bistand. Man kan ikke antage, at Rusland aabenlyst vil understøtte dem; men den russiske Diplomatiik understøttes af den franske, og den kan let — saaledes som den saa ofte har gjort — forhindre Porten i at benytte hele sin Magt for at knuse Opstanden. Harde Ungarn været frit og stærkt og knyttet til Østerrig, hvilket det kunde have været, hvis Østerrig havde haft en eneste Statsmand, vilde det have været et stærkt Bøværk mod Østerrigs slaviske og russiske Gjænder. Men ethvert Haab er nu forbi, og om nogle Uger vil Fjesh efter al Sand-synlighed være ligesaa misfjortstet og nære det samme glø-

dende Had til Alt, hvad der kommer fra Østerrig, som Benedig nu.

Lexingtons Overgivelse til Syddarmeen er et Omflag i Lykken, som et Lieklit syntes at tilsmile Unionen. I Virginia holdte imidlertid de to Armeer hinanden i Skak, medens Aviserne daglig more deres Læsere med at fortælle om forstaaende Slag. Hvis de krigsførende Parter vare lige stærke, baade tilførs og tillands, vilde Kampen efter al Sand-synlighed faae et heldigt Udfald for den Arme, der undlod at operere udenfor sit eget Grændsefjeld. Men det er langtskysterne, at Norden vil have Leilighed til at vibrate sin Modstander følelige Slag, og der forberedes derfor ogsaa betydelige Expeditioner tilførs, naaget man endnu ikke med Bestemthed veed, hvilket Punkt der skal angribes. Hvis de truede Staters Contingent trækkes bort fra Hovedarmeen for at forsvare deres Hjemstavn, vil General McClellan maafee troe sig stærk nok til at udføre sin oprindelige Felttogsplan og trænge General Beauregard tilbage til Virginien. Men saalænge den sydlige Arme er ligesaa stærk som den nordlige, vil den neppe vove et Hovedslag. En Seir vilde efter al Sand-synlighed ikke aabne Veien til Richmond, og et nyt Nederlag vilde vække den største Forbittrelse i Norden. Paa den anden Side er det nok høvet over al Tvivl, at Washington kan modstaae ethvert Frontangreb, og hvis General Beauregard virkelig har ifjunde at gaae frem, stoler han vist paa den Opstand, som vil udbryde i det undertrykkne Maryland, saafjort en til Udbrænding fremrykkende Arme nærmer sig.

M.

Hermann.

En Criminalhistorie fra forrige Narhundrede.

(Af N. C.)

[Fortset.]

Endelig indtraf et Tilfælde, der bragte ham til at fatte en Beslutning. Den gamle Husholderste indfandt sig og bad om at blive forundt en Samtale med Dommeren, hvilket strax blev tilfjundet hende. Idvnygt og forelegent traadte hun frem og kunde i Forstningen ikke komme tilorde. Endelig lykkedes det hende og hun fremkom da med en Bøn om, at Dommeren ikke maatte gjøre hende uhykkelig, fordi hun i det Vidnesbør, hun havde afgivet i Hermanns Sag, ikke havde efterkommet den til hende rettede Opfordring at sige Alt, hvad hun veedte at kunne tjene til Oplysning i Sagen. Dommeren beroligede hende med Hensyn til hendes Frygt, men betydede hende tillige, at det var nødvendigt hun sagde Alt, hvad hun vidste, og ikke fortaug Noget, da hun vilde komme til edeligen at betragte sit Ublagn, saavel med Hensyn til dets Sandhed, som og til, at det Ublagte var Alt, hvad hun vidste at fremføre.

Beroliget ved Dommerens venlige Tilfale erklærede den gamle Kone, at det netop var Frygt for Afslæggelsen af en saadan Tød, der havde bestemt hende til at gjøre det nærværende Skridt. Hun gjentog derpaa, hvad hun tidligere for Retten havde ytret til Hermanns Fordeel, og vedblev: „Saaledes har jeg og Alle, der kjende ham, steds betømt ham; men Dagen før min kjære Herre blev myrket, hørte jeg ham selv udtale en ganske anden Dom om Hermann.“ Hun fortalte nu, hvorledes Selming hin Dag formeddelt Uspasselig-hed havde holdt sig hjemme. En huslig Forretning havde ført hende ind i et Værelse, der kun ved en tynd Væg var adskilt fra det, hvori Selming opholdt sig. Hun havde da hørt ham tale med ualmindelig Hestighed, dette havde gjort hende opmærksom, hun havde lyttet og tydeligt hørt ham sige til Hermann, der var i Værelset hos ham: „Jeg har gjen-nemskuet Dig — Du er ikke Den, Verden anseer Dig for — Du er kun en listig Forbryder, der har forstaaet at stufte Retfærdighedens aarvaagne Tie!“ — Hvad Hermann havde svaret, kunde hun ikke forstaae; men da hun nogen Tid efter havde seet ham, var han meget nedslagen, og man kunde see paa hans Zine, at han havde grædt.

Da hun havde beediget denne Forflaring, lod Dommeren hende træde ind i et Siderværelse. Han indfjunde nu, at Hermann var en med ualmindelig Forfikkelse begavet Skurk, hvem man kun ved Torturens Hjelp vilde bringe til at be-kjende sin Forbrydelse. Imidlertid vilde han forsøge, om ikke en Overraskelse stulde bringe ham til at forsøge sig.

Det Instrument, hvormed det hødelige Saar blev bi-bragt Selming, var en almindelig Folketiv med Horn-staft, paa hvis ene Side var en Tinplade, med Navnet „Hans Pøbe“. — Det uventede Gjenfyn af dette Mord-instrument, der nu var i Dommerens Værelse, ventede han, vilde slaae Morderen. Han lagde det derfor i en Væske, saaledes at Pladen med Navnet vendte iverket, satte Laaget paa Væsten og denne paa Stranken, bag hvilken de for Ret-ten Mødende maatte stille sig, og nu lod han Hermann kalde.

Han kom. Dommeren stirrede ham med et sliq og strengt Blik i Zinene. Uden Frækhed, men med Nøflighed udholdt Hermann det prøvende Blik og slog ikke sig Zine ned; men da Dommeren med langsom og høitidelig Betoning fremførte Selmings Ord: „Jeg har gjen-nemskuet Dig — Du